

Mazo Briseles latviešu dejotāju operācija “Svētki 2025!”

Mūsu stāsts ir aizsācies Briselē, kur jau piecpadsmito gadu latviešu deju soļus rosīgi izdejo lielāki un mazāki dejotāji. Tomēr šis stāsts nav par Beļģiju, bet gan par Latviju, par mūsu Tēvu zemi, par dzimteni, par bērnības takām un mājas sajūtu. Tā nav neaizsniedzama leģendu vai stāstu zeme. Mūsu bērniem Latvija ir īsta, piedzīvota, izbaudīta un ļoti mīļa. Tā ir vieta, kur lielākajai daļai no mums ir īstas mājas, kurās pa vasarām smaržo pēc omes pankūkām un opja stāstiem. Te mēs atpazīstam mežu taciņas, ezerus un pļavas. Latvija mums vienmēr ir notikums!!!

Šī 2025.gada vasara bija īpaša. Mēs nebraucām uz ierasto, mierīgo lauku klusumu. Šoreiz mēs devāmies iedimdināt Rīgu Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētku virpulī! Tas ir piecgades laimes mirklis mūsu zemītē, kad vienkopus saplūst straumītes no visiem Latvijas novadiem, arī no tālām zemēm aiz Latvijas robežām. Šo bērnu radīto jaudu un enerģiju nevar aprakstīt, bet sajūta, ka esam daļa no viena liela un varena veseluma Latvijā, ir neizmērojama.

Šo lielo piedzīvojumu mums palīdzēja īstenot kolektīva sirds un dvēsele – vadītāja Ilze Baranovska. Viņas enerģija, aizrautība un pacietība kopā ar bērnu ieguldīto darbiņu un vecāku spēcīgo atbalstu palīdzēja mazajiem Briseles dejotājiem deju skatē nopelnīt ceļazīmi uz 2025.gada Skolu Jaunatnes dziesmu un deju svētkiem Rīgā. Un, kad pienāca laiks doties ceļā, vecāki savus dārgumus uzticēja piecām drosmīgām pavadošajām mammām, kuras uz nedēļu kļuva par mammām pilnīgi visiem 35 Briseles bērniem.

Piedzīvojums Nr. 1: Mūsu lielās ģimenes mājvieta – skola.

Rīga, tāda koša un skaista, svētkiem gatava! Visur ielās jau zibēja lielie autobusi, kas uz galvaspilsētu atveduši bērnus. Katrs iekārtojās savā jaunajā "Rīgas mājā". Mēs devāmies uz burvīgu skolu Rīgas zaļajā apkaimē – Š. Dubnova Rīgas Ebreju vidusskolu. Tur mūs sagaidīja vēl viena "mamma" – skolas direktore Karīna Brikmāne, kura visus uzņēma ar neticamu siltumu un gādību! Viņas pieskatīti un mīļi aprūpēti, bērni ātri iejutās savā "Piecvaigžņu Grīdas Viesnīcā".

Protams, pirmā nakts uz matračiem bija īsts emociju kokteilis. Lielākie bērni bija "septītajās debesīs" par iespēju būt prom no vecāku acīm – beidzot varēja iet gulēt vēlāk nekā ierasts un čukstēties ar draugiem līdz rītam! Tīkmēr mazākie klusītēm skuma pēc savas gultiņas un mammas vai tēta apskāvienu pirms miega. Bet te palīgā nāca lielā "kopīgā ģimene" – piecas mammas un vecākie dejotāji mierināja un uzmundrināja. Pa nakti kāds rūķis bija atstājis dažus mierinājuma našķus, un pastnieks piegādājis mīļvēstulītes no mājām. Jau nākamajā rītā visi pamodās kā viena liela, neuzvarama komanda. Skaļais kopā teiktais PĀĀĻDIES pie brokastu galda vēlreiz apliecināja, ka esam visi kā viens. Un tā tam bija lemts būt visas svētku nedēļas garumā – viens par visiem, visi par vienu!

Piedzīvojums Nr. 2: Kurš saskaitīs visus dejotājus?

Dzīvošana skolā bija īsts saliedētības uzdevums. Bet mēģinājumi Daugavas stadionā pārbaudīja mūsu bērnu izturību, modrību, pacietību un koncentrēšanās spējas. Iedomājieties – no savas ierastās deju zāles nonākt laukumā, kur bija tūkstošiem citu dejotāju! Visi raibi – ar cepurēm vai bez tām, krāsainos treniņtērpos vai ar lietusmēteljiem. Un ne tikai dejotāji vien! Tur bija tūkstošiem sēdvietu apkārt, kas koncertos tiks piepildītas ar skatītājiem. Un tie visi skatīsies uz mums!!! Tur bija jaunieši, kuri pārvietojās ar kvadrātveida plāksnēm rokā un skrēja visos virzienos. Tos, izrādās, sauca par PIKSEĻIEM jeb scenogrāfijas dalībniekiem. Un tad vēl bija ļoti svarīgi neredzami cilvēki, kuri visu laiku kaut ko stāstīja mikrofonā un lika dejotājiem maģiski pārvietoties pavisam citos deju virzienos nekā bērni bija mācījušies. Pirmajā dienā atrast savu vietu zīmējumā likās tikpat neiespējami kā saskaitīt visas zvaigznes debesīs. Bet uzdevums bija skaidrs – šodien vienkārši NEPAZUST no savējiem. Vai tas mums sanāca? Godīgi sakot, ne gluži! Bet mūsējie vienmēr ir zinājuši, ka policisti ir viņu draugi. Tāpēc draugi mums palīdzēja arī stadionā. PALDIES viņiem par to!

Protams, arī citas mēģinājumu dienas nebija bez satraukuma. Pēkšņi priekšā dejojošais kolektīvs bija nomainījis treniņtērpus pret svētku tērpiem. Un kā mums bija to zināt, vai viņiem ir sarkani ņieburī vai brūni rūtotas vestes. Atcerēties, kurš tautas tērps ir priekšā vai aizmugurē mūsu uznācienam, nebija viegls uzdevums. Bet jau pēc pāris dienām mūsu bērni laukumā orientējās perfekti un dejoja ar tādu jaudu un prieku, ka enerģija šķīda uz visām pusēm. Tāpat kā lietis pielietās peļķes stadionā! Emocijas mainījās no "es nekad to neiemācīšos" līdz "mēs esam pati labākā deju grupa pasaulē!". Mēs ticam, ka šī bija ātrākā mācīšanās nedēļa, kas līdz šim piedzīvota.

Piedzīvojums Nr. 3: Lielais koncerts un vainagu maģija

Un tad pienāca tā diena, kam bijām gatavojušies pēdējos divus gadus. Visiem bērniem tā bija pirmā pieredze stadiona lielkoncertā. Aizkulisēs valdīja satraukta rosība. Tautastērpi tika gludināti, lakati sieti, un gaisā virvoja matu lakas smarža, lai piegludinātu pēdējo sprodziņu. Meitenēm galvā tika likti burvīgi ziedu vainagi. Mūsu īpašās VAINAGU MAMMAS nakts aizsegā, pacietīgi pinot ziedu pie zieda, radīja 18 krāšņus vainagus, lai katra meita justos kā princese. Šis klusais, mīlestības pilnais darbs bija kā svētība visam kolektīvam.

Kas tas bija par emociju uzplaisnījumu, kad bērni izgāja laukumā savā pirmajā dejā un ieraudzīja tūkstošiem skatītāju! Stress un nogurums izgaisa, un tā vietā stājās nebeidzams lepnums, bezgalīgs prieks un vieglums. Palika tikai smaids, mūzika, dejas soļi un apziņa, ka katrs no viņiem ir daļa no kaut kā patiesi maģiska. Mēs dejojām savām ģimenēm, savai Latvijai un paši sev.

Kad izskanēja pēdējais akords noslēguma kopdejā un sākās ovācijas, daudziem acīs bija prieka un lepnuma asaras. Nedēļa uz skolas grīdas, agrie rīti

un garie, grūtie mēģinājumi bija atmaksājušies ar uzviju. Bija piepildīts viens liels sapnis – visi kopā mēs atvērām Laimas vārtus un radījām prieku simtiem cilvēku.

Pēc svētkiem vienmēr iestājas savāds klusums. Skumjas par to, ka svētki ir beigušies un nākamie vēl tik ilgi jāgaida. Katrs savā veidā mēs vēlreiz izdzīvojam šo neticamo nedēļu. Mums no Latvijas uz Beļģiju līdzī ir atvesti ne tikai svētku suvenīri, bet arī vēl dziļāka apziņa, ka šī zeme Latvija ir mūsu mājas, ka esam tai piederīgi, ka arī ārpus tās robežām augstā godā turam savu kultūru un valodu. Mums deju svētki nav tikai vienreizējs koncerts – tas ir process piedzīvot latvietību, lai kur arī mēs nebūtu. Kāds dejotājs vadītājam pēc svētkiem jautāja: “Vai mēs brauksim uz skolēnu svētkiem pēc 5 gadiem? Es vēl mācīšos vidusskolā, un tad mēs varētu dejot to “bišu deju””. Viņa jautājumā ir perspektīva, nākotne un vīzija par to, kas mēs gribam būt un ko darīt. Mēs esam un būsime Latvijai arī pēc pieciem un daudz vairāk gadiem!

Pavadošās mammas (stāsta līdzautoros):

Iveta Strautiņa - Ušakova
Violeta Birzniece
Sanita Karāle
Signe Raikstiņa - Alvarese

Foto: Ilzes Baranovskas personīgais arhīvs, pavadošā mamma / fotogrāfe Ilze Goldsteina, Edgars Jonaitis